

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: مجله هفته

۰۹ فبروری ۲۰۲۱

آیا بریتانیا واقعاً به فکر حق رأی هانگکانگی هاست؟

چین اعلام کرد از ۳۱ جنوری (۱۲ بهمن [دلو]) دیگر پاسپورت ملی برون مرزی بریتانیا (گذرنامه BNO) را به عنوان سند مسافرتی و اوراق هویتی هانگکانگی ها به رسمیت نخواهد شناخت و حق انجام اقدامات بیشتر در این مورد را برای خود محفوظ می داند. دولت منطقه هانگ کانگ به عنوان یکی از تقسیمات کشوری چین نیز اعلام کرده است این نوع گذرنامه را به رسمیت نمی شناسد و شرکت های هواپیمایی نیز باید از مسافران هانگ کانگی بخواهند پاسپورت منطقه اداره ویژه هانگ کانگ یا شناسنامه شهروندی هانگ کانگ را به عنوان سند هویتی خود ارائه دهند. این اقدام قانونی چین بازتاب های زیادی در رسانه ها داشته و طبق معمول گزارش های گمراه کننده نیز منتشر شده که از میان آنها می توان به گزارش های مربوط به احتمال محروم کردن هانگ کانگی ها از حق رأی اشاره کرد. با این حال، این سؤال باید مطرح شود که واقعاً چین با به رسمیت نشناختن پاسپورت ملی برون مرزی بریتانیا که در دست برخی هانگ کانگی هاست، به دنبال محروم کردن حق رأی آنها است؟

اما پاسپورت ملی برون مرزی بریتانیا چیست؟

هانگ کانگ یکی از مستعمره های قدیمی بریتانیا بوده که حاکمیتش در یکم جولای سال ۱۹۹۷ با برگزاری مراسمی رسمی، از بریتانیا به چین تحویل شده است. با توجه آن که هانگ کانگ دیگر جزو قلمرو بریتانیا محسوب نمی شد، چین نیز پاسپورت قدیمی بریتانیا را که در دست هانگ کانگی ها بود، به رسمیت نشناخت؛ در این شرایط، پاسپورت ملی برون مرزی بریتانیا طبق تفاهمنامه ای میان بیجینگ و لندن به برخی هانگ کانگی های واجد شرایط اعطا می شده است.

بریتانیا در تفاهمنامه فوق متعهد شد این پاسپورت به نام «پاسپورت ملی برون مرزی» (BNO) که به هانگ کانگی های واجد شرایط داده می شود، فقط به عنوان سند مسافرتی مورد استفاده قرار گیرد و بنا بر این صاحبان آن نیز از حق اقامت طولانی مدت در بریتانیا و دیگر حقوق و اختیارات شهروندی بریتانیا برخوردار نخواهند بود. از این رو، می توان این پاسپورت را به نوعی ویزای اقامت شش ماهه توصیف کرد.

اما بریتانیا سال گذشته این تعهد خود را شکست. بوریس جانسون نخست وزیر بریتانیا یکم جولای ۲۰۲۰ در سخنرانی خود در پارلمان اعلام کرد دولتش حقوق بیشتری به ۳۰۰ هزار هانگ کانگی دارنده پاسپورت ملی برون مرزی بریتانیا و ۳ میلیون هانگ کانگی دیگر واجد شرایط برای درخواست این پاسپورت اعطا می کند طوری که آنها اجازه اقامت ۵ ساله در بریتانیا دارند و پس از پنج سال اقامت می توانند درخواست اقامت دائمی کنند و دوباره پس از یک سال اقامت دائمی، می توانند درخواست شهروندی بریتانیا را ارائه دهند. این در واقع یک نقشه راه مهاجرت به بریتانیا برای هانگ کانگی های دارنده پاسپورت ملی برون مرزی بریتانیا تلقی می شود.

لذا، آشکار است که لندن تعهد خود در تفاهمنامه با بیجینگ درباره پاسپورت ملی برون مرزی بریتانیا را شکسته است. طبیعتاً چین با عهد شکنی لندن مخالفت و تأکید کرد این اقدام بریتانیا به منزله تبدیل برخی هانگ کانگی ها به شهروندان «درجه دو» بریتانیا محسوب می شود و به زبان دیگر ماهیت و محتوای پاسپورت ملی برون مرزی تفاهمنامه دوجانبه را تغییر می دهد و حق حاکمیت چین را نقض می کند.

بدیهی است که عهد شکنی لندن باعث شده بیجینگ اعلام کند دیگر پاسپورت ملی برون مرزی بریتانیا را به رسمیت نخواهد شناخت.

اما رسانه های بریتانیا به ویژه روزنامه «دیلی تلگراف» در پوشش این رویداد اصلاً اشاره ای به نقض عهد دولت خود نکرده بلکه موضوع به اصطلاح «حقوق بشر و آزادی» را وارد بحث کرده و مدعی اند چین با این اقدام احتمالاً به دنبال محروم کردن برخی هانگکانگی ها از حق رأی است.

معلوم است این رسانه ها سناریوی خود را خلق کرده و طبق آن، این رویداد را پوشش می دهند. سناریوی آنها این گونه است: «با توجه به ممنوعیت دو تابعیتی بودن طبق قانون چین و به رسمیت نشناختن پاسپورت ملی برون مرزی بریتانیا توسط چین، اگر برخی هانگ کانگی ها داشتن این پاسپورت را انتخاب کنند، این به معنای آن است که آنها پاسپورت منطقه اداره ویژه هانگ کانگ و شناسنامه شهروندی هانگ کانگ خود را از دست می دهند و به عنوان شهروند منطقه اداره ویژه هانگ کانگ جمهوری خلق چین شناخته نمی شود و از این رو، به دست دولت چین از حق رأی محروم می شوند.»

اگر اوضاع واقعا طبق این سناریو پیش رود، طبیعتاً برخی هانگ کانگی ها حق رأی خود را با این روش از دست می دهند اما سوال اینجا است که این حق رأی را خودشان ترجیح می دهند از دست بدهند یا دولت چین با زور از آنها می گیرد؟

پاسخ سوال روشن و این است که خودشان از دست دادن حق رأی را انتخاب می کنند. اما این نکته بدیهی در گزارش های رسانه های انگلیس اصلاً مشاهده نمی شود. آنها عادت دارند در پوشش هر خبری مربوط به هانگ کانگ و چین، ابتداء «حقوق بشر و آزادی» را وارد بحث کنند همان طور که آنها شورشی های هانگ کانگ را که زیرساخت های شهر و فروشگاه ها را به آتش می کشیدند و عابران بی گناه را کتک می زدند، به عنوان مدافعان حقوق بشر و آزادی و قهرمان معرفی می کردند.

در واقع، در این بین، یکی از جنبه های مسأله نیز نادیده گرفته شده است. هانگ کانگی ها که طبق نقشه راه ارائه شده توسط جانشین فعالیت می کنند، در واقع فقط یک «چک با تاریخ ۶ ساله» را در دست می گیرند و در شش سالی که برای کسب شهروندی بریتانیا تلاش می کنند، نه شهروند چین هستند نه شهروند بریتانیا. آنها در این مدت وظایف شهروند بریتانیا را انجام می دهند اما از حقوق و اختیارات شهروند بریتانیا برخوردار نیستند و فقط توسط بریتانیا استفاده می شوند یا طبق گفته وزارت خارجه چین، شهروند «درجه دو» بریتانیا هستند.

پاسپورت ملی برون مرزی بریتانیا (گذرنامه BNO) که در دست برخی هانگ کانگی هاست، یادگاری از تاریخ استعمار هانگ کانگ است و صدور این گذرنامه برای هانگ کانگی ها نیز به این منظور صورت گرفته که بریتانیا می خواهد نوعی ارتباط با هانگ کانگ که مستعمره قدیمی خودش است، را حفظ کند. با این حال، با توجه به آن که بریتانیا یک بار قول خود را در مورد پاسپورت BNO شکسته است، چه کسی می تواند تضمین کند که دوباره تعهد خود را نقض نکند؟ آیا بریتانیا واقعاً به فکر مراقبت از حقوق هانگ کانگی های دارنده این پاسپورت است؟ اگر چنین باشد، چرا قبل از جولای ۲۰۲۰ امکان کسب شهروندی بریتانیا را به آنها نداد؟ یا این که بریتانیا فقط می خواهد از این پاسپورت به عنوان ابزاری برای ایجاد شکاف در جامعه هانگ کانگ استفاده کند؟

[رادیو بین المللی چین](#)